

Čarovný les

Príbeh, ktorý vám dnes budem rozprávať, sa začal na návrší jednej zabudnutej dedinky. V to ráno šumel v korunách stromov nepokojný vietor. Mraky nie a nie sa rozhodnúť, či dovoľia kvapkám spadnúť na netrpezlivú jarnú zem. Kúštik pod jej povrchom sa prvý raz nadýchlo chlpaté kľbko a spolu so svojimi štyrmi súrodencami úpenlivo prosilo mamku o mlieko. Príchod líšky Bertušky v Stratenej doline napokon privítal aprílový dážď.

Rána sa striedali s večermi a malá chlupáčka nabrala dost' síl, aby opustila noru a začala objavovať svet okolo seba. Prílišná zvedavosť je však ako oheň. Nedáte pozor a spáli vás. A tak i pri jednej zo svojich potuliek Bertuška zašla príliš ďaleko do hlbokého lesa. Ani nevedela ako a na smreký sadla tma. Na hľadanie cesty domov do nory bolo neskoro a strach jej radil počkať na prvé slnečné lúče. Bertuška si teda ustlala pod korene vyvráteného stromu. Spočiatku nemohla oka zažmúriť, ako sa tak ozývali rôzne zvuky čúd navôkol. No napokon sa viečka poddali únave a líštička zaspala.

Zo sna o teplom mamkinom peliešku ju vytrhlo neutíchajúce klopkanie. To sa nad jej hlavou na strome hostil d'ateľ. Bertuška vstala, otriasla si kožuch a porozhliadla sa. Ani jedna z cestičiek jej nebola povedomá. Päťkrát obišla vyvrátený strom. Šesťkrát preňuchala okolie. Ale cestičky ani pachu po domove nebolo.

Spočiatku fňukala, nariekala až začala úpenlivo zavýjať. Snád' ju mamka začuje a príde jej na pomoc. Tento koncert ale už nevydržal d'ateľ, ktorého rušila pri raňajkách aj obede. Nenechá sa rušiť ešte i pri večeri. Zletel na kameň k Bertuške a spýtal sa:

„Azda je to tvoje zavýjanie dôležitejšie ako moja práca? Vieš čo tu ja robím? Liečim stromy. A ty ma rušíš v takejto dôležitej záležitosti!“

Keďže bola líštička dobre vychovaná, najskôr pozdravila: „Dobrý deň, pán d'ateľ. Mrzí ma, ak som vás vyrušila. No stratila som sa, a tak volám na mamku. Iste ma už hľadá.“

„Hľadá, nehľadá. Ja tu mám veľmi dôležitú prácu a ty ma rušíš.“

„Pán d'ateľ, iste sa tu vyznáte. Nemohli by ste mi povedať, ktorým smerom sa vybrať?“ poprosila líška spoločníka.

„Vyznám sa veru. Robím tu predsa dôležitú prácu. Pomôžem ti, ale iba ak už ani nepípneš. Nechcem, aby ma tu niekto rušil. Nasleduj ma, ja ťa z lesa vyvediem.“

Bertuška sa vybrala za spoločníkom cez les, cez kričie, cez machové koberce až na okraj lúky bez konca. Lúky, ktorú ani zďaleka nespoznávala.

„Pán d'ateľ, ale tu predsa nie je naša nora,“ zaľňukala ustarostene.

„Je, nie je. Ja mám dôležitú prácu. Tu si môžeš zavýjať, koľko chceš. Porad' si už, ako vieš,“ s týmito slovami d'ateľ odletel.

Podvedená líštička ešte vyronila jednu slzu. Bolo však načase hľadať niečo pod zub, inak už nebude mať síl na návrat domov.

Bertuška spočiatku neúnavne pátrala po ceste späť do nory, no ako na svojej výprave stretávala viac a viac pánov d'ateľov, z líštičky Bertušky vyrástla líška Berta. A Berta sa rozhodla, že pre ňu predsa len bude jednoduchšie zmeniť móresy a zabudnúť na slušné pozdravy. Na život tuláčky si už tak zvykla, že sa v žiadnej nore dlho neohriala. Napokon, už ani sama nevedela, po čom pátra. A predsa jej stále niečo chýbalo.

V obyčajných lesoch bez slušných pozdravov ale ešte driemalo čarovné miestečko. A čo by to bol za príbeh, keby obyčajná líška z obyčajných lesov o také miesto nezavadila.

Čarovný les, ako ho podaktorí volali, sa vraj odhalil iba tomu, kto bol stratený. Pri objavovaní neznámych kútov sa v celej svojej majestátnosti predstavil práve Berte. Sprvu sa jej na ňom nezdalo nič zvláštne. I keď dumala, či už niekedy v živote videla takú sýtozelenú trávu, či také mocné stromy alebo tak mäkký mach. Čím hlbšie do lesa zachádzala, tým čerstvejší sa jej zdal vzduch navôkol. Na chvíľočku si sadla, objala labky hrdzavým chvostom a zhlboka sa nadýchla.

„Dobrý deň Vám prajem,“ ozvalo sa znenazdajky za líškou.

„Čo to, pri všetkej zveri, stváraš? Takto ľakať turistov,“ naježila sa Berta.

„Prepáčte mi, prosím. Myslel som si len, že potrebujete pomoc. Nevidel som Vás ešte v týchto končinách. Moje meno je Jožko,“ predstavil sa úklonom ňufáčika pichľavý vŕšok – ježko Jožko.

„No... pomôcť by si mi mohol. Čo je toto za čudné miesto a kde sa tu dá dobre najesť?“

„Dovoľte mi privítať Vás v Čarovnom lese.“

„Tuším ti popadalo príliš veľa jablák na hlavu,“ zasmiala sa líška.

„Nie, prosím. Ježkovia nemajú v obľube jablčka, ako si mnohí myslia. Ja mám najradšej dážd'ovky. Ale v Čarovnom lese je zakázané ublížiť čomukoľvek živému.“

„Ty si sa tuším naozaj pomiatol. Veď by všetci vyhľadovali.“

„To nie je možné. Kedykoľvek dostanem hlad alebo smäd, napijem sa z prameňa pod Dubom. Iste ste i Vy hladná. Poďte, zavediem Vás,“ precupital Jožko okolo Bertinho hrdzavého kožucha. Začudovane sa za ním dívala a nevedela, čomu veriť.

„No, poďte!“ A tak sa líška vydala za šuchotajúcim listím.

„Čo je vlastne ten prameň pod Dubom zač?“ zaujímalo Bertu.

„Je to prameň, čo vyviera priamo spod koreňov najstaršieho Duba. Nik nevie, koľko má Dub rokov. Uvidíte, že ani na koniec jeho koruny nedovídate. Odkedy z neho vyviera prameň, to tiež nevedno. Víly tvrdia, že odjakživa.“

„Víly? Tu žijú ozajstné víly?“

„Samozrejme. Tam, odkiaľ pochádzate Vy, víly nežijú?“

„Žijú. No iba v rozprávkach.“

„Naše víly strážia prameň a bývajú v korune Dubu. Vďaka prameňu máme všetci všetkého dostatok. Napája všetky rastliny v lese a jeho živá voda slúži i na zahnanie hladu a smädu zvierat,“ začal horlivo vysvetľovať Jožko. „Je potrebné dodržiavať iba jediné pravidlo. Neubližovať ničomu živému. Ak ho porušíte, musíte opustiť les. Ale to sa, pokiaľ sa najstarší pamätajú, ešte nikdy nestalo.“

Čím viac sa približovali k mocnému Dubu, tým väčšími sa Berte v bruchu pretekali lúčne koníky. Dub bol naozaj majestátny. Už zďaleka zazrela jeho mohutný kmeň. A ježko mal skutočne pravdu. Keď prišli až k prameňu, na koniec koruny ani nedoviedla. V okolí prameňa bolo rušno, no tento ruch, nevedno prečo, naplňal obyčajného tvora zvláštnym pokojom.

Na Bertu sa upierali zvedavé pohľady zvierat. Dokonca i fialky naklonili svoje hlávky, aby lepšie počuli. Z koruny Duba priamo k Berte zlietli trepotajúce sa lístky. Lepšie sa

prizrela a na lístkoch rozoznala hlávky, labky. Zdalo sa jej, že dokonca i chvost. Ako tak okolo nej krúžili, mala čo robiť, aby ich zahliadla.

„Vitaj v Čarovnom lese, líštička Bertuška,“ zanôtili jemným hláskom lístočky.

„Volám sa Berta. A...ďakujem?“ odvetila líška neisto.

„Je nám známe, že si prišla v prameni Duba zahnať hlad. Srdečne ťa pozývame. No prv, než pristúpiš k jeho okraju, musíš prejsť skúškou.“

„Ešte neviem, či skúškou prejsť chcem. Záleží na tom, čo je to za skúšku.“

„Si našim hosťom a môžeš zostať, ako dlho si len želaš. No do nasledujúceho poludnia musíš preukázať svoju ochotu dodržiavať Jediné pravidlo. Ak do zajtrajšieho poludnia neublížiš živému tvorovi, môžeš sa napiť z prameňa,“ zatrepotal lístok okolo nastraženého Bertinho ucha.

S týmito slovami vyleteli lístky naspäť do koruny stromu. Zanechali po sebe vôňu dažďa v horúcom letnom dni a pocit prvého teplého vánku po zime. „Aké asi musí byť ťažké dodržať takého hlúpe pravidlo?“ povedala si líška. „Čoskoro sa zotmie a zajtrajšie poludnie bude o niečo bližšie.“

A naozaj. Zotmelo sa. A s prehlbujúcou sa tmou sa prehlboval aj Bertin hlad. Prehrabávala sa v lístí, čuchrala si kožuch, naháňala spánok. No čokoľvek robila, nemohla prestať myslieť na prázdny žalúdok. I keď bol už taký unavený, že prestal aj bľabotať. Ani nevedela, či skutočne chce zostať v tomto lese, kde je každý šťastný a kde má aj kôra stromov vlastnú tvár. A predsa. Konečne sa cítila ako doma. Ako v nore plnej súrodencov. Spomienky Bertu zanesli do teplého pelieška v Stratenej doline. Putovaním myšlienkami zavadila o pravidelný klepot zobáka o drevo a o množstvo d'at'ov s ich dôležitými prácami. „A dost!“ striasla zo seba dotieravý smútok, vyskočila na rovné nohy a dala sa do behu.

Zastavila sa až na okraji lesa, keď už nebolo kam ďalej utekať. Noc sa lámala s ránom, svet sa spomaľoval spolu s dunením v jej ušiach. Až po hodnej chvíli si povšimla malého chlpatého tvora, ktorý ju so záujmom pozoroval.

„Čo pozeráš, hraboš?“

„Nie som hraboš,“ oboril sa hlodavec s náznakom urazenosti.

„Čo si teda? Sova?“

„Volám sa Mišo a som hrdziak.“

„Ja som stretla už veľa hrabošov a podobáš sa na nich viac než dost. Ale nech je teda po tvojom, hrdziak,“ líška sa pokúsila spočítať, koľko hrabošov mala vlastne v živote možnosť stretnúť. Väčšina z nich sa s ňou nemala čas zoznámiť. Boli jej obľúbenou pochúťkou. Berte napadlo, že by jej predsa len malá desiata neuškodila. Tu nikto nezazrie, že porušila akési hlúpe pravidlo.

„Počuj, hrdziak. Na lúku vždy dopadnú tie najchutnejšie žalude. Iste by si rád nejaký taký ochutnal. Mne sa tiež zbiehajú sliny. Pár krokov od nás za hranicou lesa ich nájdeme dost.“

„Za hranicou lesa je to nebezpečné. Ale taký dobrý žalud' som už dlho nemal.“

„Neboj sa nič. Pôjdeme spoločne. Kým ty budeš zbierať, ja budem dávať pozor a hneď pobežíme nazad,“ presviedčala Berta.

„Ak to teda bude takto, môžeme vybehnúť si dva uchmatnúť.“

Spoločne sa priblížili k hranici a vykročili. Líška sa zakrádala za hrdziakom a striehla na chvíľu, kedy bude hrdziak v nepozornosti zbierať žalude. V momente, keď Berta

vyskočila, sa pomedzi stromy za ňou predral prvý ranný lúč. Líškin tieň dopadol priamo na Miša a jemu ďalšie varovanie nebolo treba. Zvrtol sa a utekal do bezpečia. Nepodarený útok skončil Bertiným skokom priamo na trň. Skuvíňajúc sa obzerala, kam sa jej úlovok schoval.

„Tak to bolo ochlp,“ zavolal za Bertou Mišo spoza hranice, „Chcem aby si vedela, že sa na teba nehnevám, že si ma chcela zožrať. Ale takto škaredo ma podviesť? Ako by si sa cítila ty, keby ťa niekto podviedol?“

Berta zdvihla hlavu od poranenej labky a chcela za hrdziakom čosi zavolať, ale les bol preč. Tam, kde sa rozprestierali koruny stromov, hľadela na Bertu už len jasná obloha a pod ňou šira lúka. Nevedno odkiaľ, doliehal k jej ušiam pravidelný klepot zobáka o drevo. Spomenula si na d'atľa, čo ju ešte ako líšča oklamal a ľutovala. Nie seba. Ale neslušnosť, ktorých sa dopustila.

Viacaj už do Čarovného lesa nezablúdila, no pri ďalších stretnutiach s uponáhľanými zvieratami, ktoré mali dôležitú prácu, nezabudla pozdraviť, predstaviť sa ako líška Bertuška a popriať pekný deň. Občas sa zdalo, že sa taký d'ateľ aj zastavil a zamyslel.

A možno teraz nejaká líška rozpráva v nore svojim potomkom príbeh o Čarovnom lese, v ktorom platilo jediné pravidlo: neubližovať. A možno ešte tento čarovný les stále existuje. Už ste sa v lese niekedy stratili?